

Така правел свекъра на всяко ядене. Невястата гладувала, гладувала, па току отишла един ден при майка си и се оплакала, че все гладна ходи.

Невястата имала троица братя. Най-малкия рекъл:

— Защо не каза по-рано, сестро. Аз лесно ще вразумя твоя свекър и твоята свекърва. Иди си сега, па ме

чакай довечера. Ще ти дойда на гости. Хубаво да наготвиш.

Невястата си отишла и наготвила. Вечерта брат ѝ дошъл на гости. Тя сложила софрата. Свекъра хапнал два-три залжка, па току рекъл:

— Сит свекър, сита свекърва, дигай, невясто.

Невястата посегнала да дигне софрата, ала брат ѝ я задържал и казал:

— Ситите могат да станат, ала гладните ще се нахранят. Яж, сестро, да ядем!

Яли, яли, наяли се добре. Тогава брата казал на сестра си:

— Дай, сестро, хляба и гостбата да ги сложа при вжзглавницата си, да ги не изядат ношес котките.

Брата турил торбата със хляба под вжзглавницата, захлупил и гостбата до главата си, па легнал.

Свекърът и свекървата премиралли от глад, ала ня-мало какво да ядат. Свекъра посегнал да измъкне тор-

